

Edicions del País Valencià, S. A.
Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001 València
Tel. (96) 352 48 69

Provença, 324, 2n.
08037 Barcelona

Impremta 1, pral.
07001 Ciutat de Mallorca

**President del Consell
d'Administració:**
Rafael Mansanet.
Conseller Delegat:
Euseu Climent.

Director:
Francesc Pérez i Moragon.
Redacció:
Adolf Beltran, Ferran Torrent, Vicent Partal,
Vicent Martí.

Documentació:
Enric Ballveser.
Correcció lingüística:
Vicent Sançhis.

Delegacions:
Xavier Andrés i Nadal Escrig (*Castelló de la Plana*).
Mercè Ibarz (*Barcelona*).
Miquel Martínez (*Alicant*).
Josep Rosselló (*Ciutat de Mallorca*).

Fotògrafs: Francesc i Ciscar, Vicent Gamir, Pau
Berceló.

Disseny i maquetació:
Rosa Aibero.

Logotip: Josep Hortolà.

Foto portada: Francesc i Ciscar.

Publicitat: Albert Peiró i Ortíz.

Impressió i fotocomposició: Foco-Berthe.
Cambrils, B. València. Tel. 365 61 00.

Col·laboradors: Joan Fuster, Vicent Ventura, Julià
Garcia Candau, Manuel Vicent, Ramon Bamils, A.
Solé, Joan F. Mira, Amadeu Fabregat, M. Vázquez
Montalbán, Oriol Domingo, Ernest Udina, Josep V.
Marqués, Quim Monzó, Ignasi Fiera, Josep Iborra,
Josep Piera, Raimon, Ricard Blasco, Enric A.
Uobregat, Francesc de P. Burguera, Jaume Fuster,
Jaume Lorés, Antoni Serra, Josep M. Uompart,
Lloraç Capellà, Gabriel Janer Manila, Isabel C. Si-
mó, Manuel de Padrolo, F. Yvars, Vicent Aleixan-
dre, Isa Trólec, Bernat Capó, J. J. Rovira, Alfons
Lloraç, Josep Aleixandre, Santiago Pay, Manuel
Costa, Maria Angela Ull, Jordi Bigas, V. Soler, M.
A. Capmany, Manuel Pérez Montiel, Emèrit Bono,
Equip d'Estudis Urbanístics, J. L. Barbería, Josep
Lacrau, Josep Pitarch, Manuel Bernardos, F. Garcia
Herraiz, J. V. Aliaga, Guillem Reusa, A. Garcia
Hernández, Joan Rendé, Joan B. Culla, Josep M.
Espinàs, Josep Fèlix Escudero, Francesc Signes,
Elena Marino, Salvador Vercher, Vicent Marqués,

**Direcció, redacció, administració, publicitat i
subscripcions:** Avda. Baró de Càrcer, 40, 13a.
València-I. Tel. 352 48 69.
Dipòsit legal: V-853-1984.

EL TEMPS és un setmanari independent que res-
pecta la llibertat d'expressió dels col·laboradors.
L'opinió de la revista queda només reflectida en
els articles editorials.

Des del Temps

Benegas: 'excés de zel 'en la sucursal

Si algú vol tenir un exemple de lerrouxisme, un exemple dut fins a les últimes conseqüències, dissenyat que ni fet d'en-càrrec, que es retalle les declaracions a *Interviú* de José Maria Benegas, secretari general del PSOE al País Basc, que se les emmarque i que se les penge en la paret. Farà ben fet, perquè, malgrat els temps que corren, no és gens habitual que el lerrouxisme es presente amb una vestimenta verbal tan feta a posta.

El secretari general Benegas afirma que el president Garaikoetxea ha passat l'estiu dient disbarats; es declara contrari a qualsevol mena de negociació política amb ETA militar; segons ell, «la nació basca no val ni un sol mort» —¿i quina en mereix?, li preguntariem—; afegeix que és «militantment antinacionalista» i que la ideologia nacionalista «està de moda» a Euskadi i a Catalunya. I més i més coses diu, totes de la mateixa traça.

Davant de tot això, un es pregunta quina és la política del PSOE a Euskadi. La resposta, encara que abans fos ben clara, ara es presenta, gràcies a les declaracions de Benegas, amb una netedat brutal. I és una mala política, perquè és la política de la desqualificació total i absoluta d'un adversari, el PNB, que en les darreres eleccions autonòmiques quasi obtingué la majoria absoluta, el 42% dels vots, mentre que el PSOE hagué d'accontentar-se amb un 23%.

Les declaracions de Benegas es limiten a projectar, damunt la política basca, que és la política que han volgut com a seua un nombre importantíssim dels ciutadans bascos, els famosos deu milions de vots que obtingué el PSOE en les eleccions generals del 1982 i, com a fórmula supletòria, el suport «de la imensa majoria dels espanyols en

aquest tema». I, és clar, la projecció és excessiva. No inesperada, perquè reflecteix una forma de pensament ben arrelada en el PSOE: la del nacionalisme espanyol, que es presenta tan pur, tan neutre, tan net de màcula i tan innocent, que no se'l creu ningú que tinga cara i ulls.

Tot això contrasta de manera molt forta amb l'actitud del govern González, els últims temps. Semblava que el PSOE havia après alguna cosa dels resultats de les eleccions autonòmiques a Catalunya i Euskadi i que, d'altra banda, estava decidit a resoldre el problema d'ETA amb mitjans polítics. Les declaracions de Benegas van, però, per un altre cantó. Afirmer que qualsevol nacionalista, pel fet de ser-ho, ni pot ser culte ni intel·ligent, desautoritza aquest senyor per a qualsevol política que no siga la de l'exabrupte i la discòrdia permanent.

La veritat és que el PSOE diríem «modern», creat després de la mort de Franco per acumulació de forces diverses, tingué moments en què semblava recollir algun corrent versemblant de federalisme o, si més no, de comprensió intel·ligent de les raons reivindicatives de les distintes nacionalitats de l'estat. La veritat és, també, que aquesta fantasia s'ha anat diluint ràpidament, a mesura que aquest partit es conformava, eliminant excrecències que deuen semblar-li impròpies de l'alta missió que tenia assignada. El resultat —cas Benegas— no pot ser més castís: una pura sarsuela que té l'escenari central a Madrid i les bambolines una mica disperses però ben controlades. Llàstima que la música siga antiga; llàstima que la lletra siga tan poc original. I llàstima, finalment, per al PSOE, que no puguin trobar al senyor Garaikoetxea un petit escàndol financer, que això sempre ajudaria.

Francesc Pérez i Moragon